

Το βιβλίο του Τζον Μπόιν «Το αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα» μου δημιούργησε πολλά συναισθήματα. Για παράδειγμα, όταν ο Μπρούνο και η οικογένειά του έφτασαν στο καινούριο τους σπίτι ένιωσα θλίψη, γιατί εκεί ο Μπρούνο δεν είχε κανέναν φίλο να παίξει παρά μόνο την αδελφή του την Γκρέτελ. Επίσης, ένιωσα χαρά στο απόσπασμα όπου ο Μπρούνο στενοχωρημένος που δεν μπορούσε να δει το σπίτι του στο Βερολίνο, συνειδητοποίησε ότι υπάρχει ένα παράθυρο από το οποίο θα μπορούσε ίσως να το δει και ένιωσε μεγάλη χαρά. Επιπρόσθετα, ένιωσα λύπη, γιατί η γιαγιά και ο παππούς του Μπρούνο δεν μπόρεσαν να έρθουν μαζί τους στο καινούριο σπίτι τους αλλά έμειναν στο Βερολίνο και αυτό στενοχώρησε τον Μπρούνο. Ακόμα ένιωσα λίγο παράξενα, γιατί στο σημείο όπου ο πατέρας του Μπρούνο λέει «Χάι Χίτλερ» ο Μπρούνο νομίζει ότι ο πατέρας του λέει στους άλλους στρατιώτες «Γεια χαρά, και καλό απόγευμα».

Επιπλέον, έμεινα έκπληκτος στο σημείο όπου ο Μπρούνο νόμιζε ότι ο Πάβελ ο σερβιτόρος ήταν ένας απλός σερβιτόρος, μόλις όμως έμαθε ότι είναι και ιατρός έμεινε άναυδος. Επίσης εντυπωσιάστηκα πολύ στο σημείο όπου ο Μπρούνο είδε την καινούρια στολή του μπαμπά του, η οποία είχε πολλά παράσημα πάνω της. Ακόμα ένιωσα λύπη, γιατί όταν ο Μπρούνο ανακάλυψε το αγόρι, του φάνηκε χλωμό και αδύνατο. Μόλις γνωρίστηκαν το αγόρι που τον έλεγαν Σμούελ του είπε πως είναι αναγκασμένος να φοράει τη ριγέ πιτζάμα, γιατί όταν ήρθε στη Γερμανία του πήραν τα ρούχα του και του έδωσαν αυτή τη ριγέ πιτζάμα και ένα περιβραχιόνιο με ένα αστέρι, το οποίο ήταν για να ξεχωρίζει από τους Γερμανούς και να φαίνεται πως ήταν Εβραίος. Ένωσα λύπη γιατί ο Σμούελ και η οικογένειά του έμεναν όλοι σε ένα δωμάτιο ενώ ο Μπρούνο και η οικογένειά του έμεναν σε ξεχωριστά δωμάτια ο καθένας. Επιπλέον, ένιωσα έκπληκτος γιατί στο βαγόνι του Σμούελ δεν υπήρχε πόρτα και όταν έφτασαν σε ένα μέρος πολύ κρύο τότε χρειάστηκε να περπατήσουν μέχρι το Ουστ-Βιτς ενώ ο Μπρούνο στο βαγόνι του είχε πόρτες και δε χρειάστηκε να περπατήσει στο κρύο, γιατί είχε αμάξι και έτσι έφτασε εκεί.

Ακόμα, ένιωσα παράξενα γιατί σε μια συζήτηση του Σμούελ και του Μπρούνο ο Σμούελ είπε πως όλοι οι στρατιώτες είναι κακοί και ο Μπρούνο του είπε πως όλοι είναι κακοί εκτός από τον πατέρα του για τον οποίο δεν είχε καταλάβει κάτι, γιατί μπροστά του συμπεριφερόταν καλά. Επιπρόσθετα, ένιωσα θλίψη γιατί όταν ο Μπρούνο έμαθε πως η γιαγιά του πέθανε στενοχωρήθηκε πολύ. Επίσης, ένιωσα έκπληξη όταν η Γκρέτελ είπε στον Μπρούνο πως αυτός ο φράκτης βρίσκεται εκεί για να μην μπορούν αυτοί που είναι εκεί να έρχονται εδώ και όχι για να μην πηγαίνουν αυτοί εκεί και ότι δεν τους μισούν οι Εβραίοι αλλά αυτοί μισούν τους Εβραίους. Λυπήθηκα όταν ο Μπρούνο έμαθε πως θα επέστρεφε πίσω στο Βερολίνο και στενοχωρήθηκε, γιατί δε θα ξαναέβλεπε ποτέ τον Σμούελ και γιατί τόσο καιρό δεν είχαν καταφέρει ποτέ να παίξουν μαζί. Βέβαια κατέστρωσαν ένα σχέδιο όταν ο Μπρούνο είπε στον Σμούελ να του φέρει μία ριγέ πιτζάμα, για να τη φορέσει και να έρθει ο Μπρούνο μαζί με τον Σμούελ στο σπίτι του για πάντα πίσω από τον φράκτη. Τελικά τα κατάφεραν και ο Μπρούνο πήγε από τη μεριά του Σμούελ. Τέλος, ένιωσα λύπη γιατί ο πατέρας του Μπρούνο είχε αρχίσει να τρελαίνεται, που ο γιος του είχε εξαφανιστεί, ώσπου μια μέρα ήρθαν κάποιοι στρατιώτες από το Βερολίνο και τον πήραν μαζί τους, επομένως η εξαφάνιση του γιου του λειτούργησε σαν θεία δίκη. Επίσης, στενοχωρήθηκα γιατί τα δύο παιδιά είχαν τόσο διαφορετικές ζωές, καθώς του Σμούελ ήταν γεμάτη κακουχίες ενώ του Μπρούνο ήταν γεμάτη με άνεση.

Τα μηνύματα που προσπαθεί να μας περάσει αυτό το βιβλίο είναι ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι ανεξαρτήτως χρώματος. Επίσης, προσπαθεί να μας δείξει πόσο άσχημες καταστάσεις μπορεί να φέρει ένας πόλεμος και πόσο σημαντική είναι η οικογένεια σε τέτοιες καταστάσεις. Τέλος προσπαθεί να μας πει ότι τα παιδιά δεν πρέπει να ζουν τη σκληρότητα του πολέμου.

Κωστής Χιώτης

